

Fortet forstærket. Der er saaledes ingen Forbindelse imellem, hvad der skete ijsor, og hvad den ærede Ordfører foreslaar iaar, thi de Forter, der ere bleve forstærkede, skulde Kanonerne ikke staa paa, og de Forter, paa hvilke man vil sætte Kanonerne, have vi ikke forstærket uden i en ganske ubetydelig Grad. Men overhovedet har den ærede Ordfører fulgt en god Logik, thi Forholdet har ingenlunde, som han sagde, været det, at vi først forstærkede Forterne og nu bag efter maatte forsyne dem med Kanoner. Nei! vi have først bevilget Kanonerne og saa er derefter den ny Anskaffelse af Kanoner fulgt en Fordring om en Forstærkning af Forterne. De Kanoner, Forterne nu gennemgaaende have, ere, saavidt jeg veed, 11 Kommers Baglabefanoner, og den første Gang, disse bleve forlangte, var i 1869, altsaa paa Finantsloven for 1870—71. Da blev det erkjendt for bydende nødvendigt at faae nyt Skjts. Vi begyndte med 15 Kanoner, og de gif igjen hvert Aar indtil de sidste Aar. I den Tid ere Forterne bleve beskyttede med nye Kanoner, som bleve forlangte til forskjellige Forter. Det er ogsaa pantserbrydende Kanoner. Men i 1876—77 og 1877—78, efterat disse Kanoner vare anskaffede, kom man med Fordring om at forstærke Forterne. Man sagde: Nu maa vi have bedre og stærkere Forter. Man gif da ind paa at forstærke Forterne, og nu kommer man med Forlangende om nye Kanoner til de forstærkede Forter. Naar jeg derfor møder Forlangendet om nye Kanoner til de forstærkede Forter, slutter jeg historisk, som alle Forholdene ligge for, ikke saaledes: Have vi forstærket Forterne, skulle vi ogsaa give Kanonerne, men saaledes, at naar vi nu bevilge Kanonerne, maa vi ogsaa bevilge nye Forter. Have vi en Gang faaet Kanoner og derefter forstærkede Forter, saa vil man i Fremtiden sige: Mine Herrer! Disse Kanoner ville medføre Arbejde ved Forterne. Det er navnlig med Hensyn til den Forbindelse, Kanonerne staa i med Forsvarsplanen for Kjøbenhavn, naar jeg sagde „mindst“. Derfor er den ærede Ordførers Spørgsmaal til Ministeren, om han vil sikkre Besparelser af Summen ved Kjøbet af Kanonerne, et ganske ligegyldigt Spørgsmaal, thi jeg har ikke et Dieblit betvilet, at den ærede Minister ikke har noget Skjult eller nogen Kæv bag ved, som den ærede Ordfører sagde, men jeg har den Erfarening af 10 Aars Finantslove, at Bevillinger til nye Bestyninger af Forter medføre nogen Tid efter nye Fordringer med Hensyn til Forternes Udvikling, og jeg tror heller ikke, at vi slippe denne Gang. Nu er der ganske vist i Finantsudvalget spurgt om, hvad man vilde gjøre for at beskytte Kanonerne paa disse Forter, og dertil er givet det Svar, siger den ærede Ordfører, at man ikke vil gjøre Noget. Det er tilbøls rigtigt, men dog ikke ganske rigtigt, som den ærede Ordfører har refereret det. Den ærede Ordfører maa nem-

lig erindre, at i selve dette Svar staar der, at man maatte fraraade at beskytte Kanonerne, ikke fordi det ikke var nogen Fordel at have dem beskyttede, men fordi den bedste Opstilling i et Drejetaarn var meget dyr, thi et saadant Drejetaarn kostede det samme som 2 Kanoner, og derfor fraraadebe man at købe disse Drejetaarne. Men man har imidlertid saa tidt stiftet Anskuelse i de militære Ministerier, at der ikke for mig ligger noget egentlig Betyrrende deri. Jeg vil gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at der er stor Sandhynlighed for, at det slet ikke slaar til. Sagen er nemlig den, at, ligesom det er erkjendt saavel fra Ministeriets som fra Mindretallets Side, at en stor eller væsentlig Betydning for Kjøbenhavn's Sikkerhed havde Kanonerne ikke paa de nuværende Forter, saaledes er det bestandig hidtil fastholdt, at til et Forsvar ved Kjøbenhavn skal man have de nye, faste Forter. Alt, hvad jeg har kunnet fremsætte som Angreb mod disse Kanoner, faldt fuldstændig bort, hvis jeg kunde stille mig paa det Standpunkt som den ærede Minister og det ærede Medlem for Præsij Amts 1ste Valgkreds (Scavenius). De staa paa et fuldstændig konsekvent Standpunkt og sige: Nu købe vi Kanonerne, hvor de saa komme til at staa, gjøre de ikke saa megen Nytte, som de kunne gjøre, og yde heller ikke nogen absolut Sikkerhed, men vi have en Plan i Baghaanden; vi ville nemlig lægge et eller maaste to store Forter paa Middelgrunden eller et paa Stubben. Saae vi disse nye faste Forter, er der udmærket Brug for Kanonerne, og hvad gjør det til, at vi købe dem nu, selv om de nu maa staa paa et Sted, som de egentlig ikke egne sig for. Ellers var det maaste bedre at anvende Pengene til Udvikling af Flaaden, men hvad gjør det, nu købe vi vore Kanoner til et Fort paa Stubben, og der kunne de gjøre Nytte. Det er ganske rigtigt; naar man vil have et fast Fort paa Middelgrunden eller paa Stubben — hvorfor skulde man da ikke købe Kanonerne nu. Men naar man ikke vil have det faste Fort derude, saa veed jeg ikke, hvad de Herrer ville med Kanonerne. Dette faste Fort derude vil det andet Mindretal og Regjeringen imidlertid have, og jeg tror, at man trøster sig med den Mulighed, at, hvis Kanonerne ikke gjorde den tilsigtede Nytte, saa vidste man, hvor de skulde hen. Det kunne de Herrer ogsaa læse i Slutningen af Ministeriets Anmærkninger til denne Finantslov; thi efter en meget betinget Ubefaling og meget tvivlsomme Udtalelser om Kanonerens Virkning mod et Bombardement staar der: „De ville ogsaa, naar man ved at bygge mere fremskudte Søforter vil føre Forsvaret længere ud, finde fortrinlig Anvendelse, efterdi det vil blive nødvendigt at forsyne deslige Forter med Skjts af den største Udvirkning.“ Det er fuldstændig rigtigt, det har jeg ikke det Mindste at indvende imod, og hvis jeg over-